

Апикидъ, който бѣ обла данъ отъ пламененъ въсторгъ, слушаше съ благодареніе съвѣта на Олинеа. Той съ радость гледаше че ся представя случай да са отличи въ подвига на новата си вѣра, и не само светитъ му тѣзи чувства, но още повече го подбуждаше негодуваніето защото бѣ измаменъ отъ езическото духовенство. Въ туй распалване, въ което никаква вѣроятностъ за препятствія не са виждаше, (и таквози ослѣпление е необходимо на оногози който предприема голѣми и високи дѣла), нито Олинеъ нито неговътъ прозелитъ предвиждахъ сячкытъ затрудненія, които можеше да имъ представи благочестивото суевѣріе на народа, който бы помислилъ че прави страшно нечестіе предъ жертвеника на великата египетска богиня ако повѣрва каквото и да е противъ нея свидѣтелство, ако ще бы и отъ нейнъ священникъ засвидѣтелствовано.

Усердно прочее склони Апикидъ на предложеніето и Олинеъ о-сѣти неисказанна радость. Разидохъ са като са условихъ, че послѣднѣйтъ трѣба да са споразумѣе съ знаменитытъ отъ братіята и да поиска въ критическія този день съдѣйствието имъ въ голѣмото предприятие. Приготвише са по случай единъ празникъ на Изида за другія днесъ и погоденъ случай извършване на предприятието не можаше да бжде; за туй рѣшихъ да са намѣрихъ вечерята въ същото мѣсто за да опредѣлѣхъ реда и дѣлата за слѣдующія день.

Послѣдната тѣзи часть на разговора происхождаше случайно при храма който горѣ поменехмы, и едва са отдалечихъ отъ тамъ Олинеъ и Апикидъ и са подаде отъ храма единъ человекъ съ лице навъсено и много отвратително.

«Не си загубихъ напрасно времето, побратиме Фламине, дѣто трѣгнахъ подирѣви, рече въсебе си съгледательтъ. Ты священникъ на Изида, не за маловажны работы приказва съ христіанина. О защо не можихъ да чужъ наредъ сячкото ви съзаклатіе! Но доста ми е дѣто са научихъ че искате да откриете священнытъ тайнства и че пакъ ще са съберете тука за да са споразумѣйте за понататкъ. Нека Озирисъ истъчни въ него часть слуха ми за да научж обстоятелно нечуваното ви предприятие. Като са научж подобрь ще са съвѣтувамъ съ Арбака.

Надѣж са че за наше щастіе ще останете на *студенытъ бани*, любезныи приятели; за сега тайната ви остава скрѣта въ сърцето мн.»

Туй като рече Каланъ, туй бѣ сжщитъ, обви са въ тогата си и си отиде въ къщи умысленъ.